

támaszthatunk. És ezt a szándékát nem is vesszük észre. Önfeledt gyönyörűséggel bámuljuk meg a felvonuló ifjuságot, farsang vidám kíséreit. Ruházatuk, megjelenésük kifejezője annak a szellemnek, mely az ősök után méri és becsüli meg az embereket. Ezek hát nem becsülik meg a költőt sem. Hiába kérezkedik a vonuló szánokra, nem is veszik észre. Kényelmetlen helyzetéből Pegazusa szabadítja meg:

Felugram a szárnyas paripa hátára,
Felettek repkedtem Montgolfière mód-
jára.

Nemcsak képzeletben, hanem művéből is láthatóan felülemelkedik az embereken. Főlényes gúnnyal rajzolja őket, de végül is letompítja minden tréfa élet s a kicsúfolt dámákat Vénus által megajándékozza a legértékesebb valamivel: a szépséggel. A nagy harc tehát, mely a férfiak és nők

tábora között a rövid farsang és kevés menyegző miatt tört ki, nem időszerű többé. Bizonyos, hogy minden dáma férjhez megy, hiszen megszépült és megfiatalodott. Ez a zseniális szokdelés azonban nagyon kevésbé valószínű, mégis jogosnak érezzük és Csokonaink talán emiatt a farsang legnagyobb poétája.

Érdekes, hogy a szláv feldolgozások sem Carnevált, sem ellenfelét nem ábrázolják személyekül. A farsang nekik csupán lappangó érzelmeik kifejezésére szolgáló alkalom: szerelmi vallomásra, vagy a kedves hidegsége vagy csapodársága miatti panasza. Mintha ez is dokumentuma volna annak, hogy a mélabús szláv lélek inkább töprengő, habozó, mintsem cselekvő, inkább határozatlan alakot sejtető, mint megjelölő.

LANGHOFFER PÁL.

IFJUSÁGI ÉLET.

MÁRCIUS 15. Ifjuságunk is részt vett 1849. március 15-ének megünneplésében. Teljes számban vonult ki az összes bajtársi egyesületekkel együtt a Szabadság-térre, ahol fájó, vergődő, de mégis büszke és harcos szívvel hallgatta az elhangzó beszédeket.

TISZTÚJÍTÓ NAGYGYŰLÉS. Március 4-én tartotta egyesületünk ezévi tisztújító nagygyűlését. A gyűlésen megjelent Dr. Gyulai Agost egyesületünk magistere. Lelkes beszéddel adta tudtunkra, hogy a főiskola egé-

ről legalább is egy időre elvonultak a felhők és megszűntek a fenyegető veszedelmek. Keresetlen szavakban buzdította az ifjuságot a további munkára, amelynek nagynak és kitartónak kell lennie, hogy az elismerést kivívjuk magunknak. A Szegedre való áthelyezés félelme alól tehát felszabadultunk és ez jelenti egyúttal azt is, hogy a lenyűgző rém szertefoszlott és nincs semmi, ami munkánkba akadályozna. Lelkesítő, munkára buzdító, keltelyeket eloszlató beszéde min-

den hallgatóban érezte hatását. Majd a régi tisztikar beszámolója és lemondása után fáradhatatlan munkásságáért Szakál Jánost örökös tiszteletbeli vezérré, Jankovits Miklóst pedig örökös tiszteletbeli törzsfővé választottuk meg. Az új tisztikar tagjai a következők: vezér: Vadász Béla; alvezér: Csonka Gyula; nádor: Gyurkó Barnabás; Petőfi törzsfő: Ádám Zol-

tán; Lóczy törzsfő: Bús András; Bólyai törzsfő: Kment Károly; magister bibendi: Tomory István; főíródeák: Kosztolnik János; főlovászmester: Szupkay Sándor; regős: Jurassa Endre; alíródeák: Süle Imre; a Gyula-szék elnöke: Zachár Zoltán. A gyűlés után az új magister bibendi vezetésével vígtáborozást tartottunk, amelyen mindvégig a legjobb hangulat uralkodott.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

J. K. Levelében említett ügy nem tartozik a szerkesztőséghez, átadtuk azt az illetékes bizottságnak.

TÖBBEKNEK a következő számunkban:

LAPUNK január—februári számába néhány értelemzavaró sajtóhiba csúszott be. A 126-ik la-

pon a Vadász Béla cikkének helyes címe: „Az igazság szeretete és az erkölcsi erő.” A 135-ik lapon Korom Zoltán versében alulról a nyolcadik sor helyesen így van: „Te szellő szeretted volna lenni.” Kérjük olvasóinkat a hibák figyelembevételére.

